

heeft, bidden om den jongen koning wijsheid te geven. Mocht hij die ook zelf begeeren!

Ieder jubelt hier over de kroning van den koning. Maar 't is heelemaal geen kroning, omdat een echte Mohamedaansche koning volgens den Koran nooit op een troon mag zitten. Die plaats komt alleen aan God toe.

Eigenaardig was de trouw-plechtigheid. Man en vrouw niet bij elkaar! Koning Faroek teekende voor zichzelf, en Farida's vader — Yoessoef Sacha Zoelficar — teekende voor Faroeks jonge vrouw, koningin Farida. Met de traditie werd — vooral wat den sluier betreft — gebroken. Zal de meerdere vrijheid — de Westersche beschaving — zegen brengen voor Egypte?

Een godsdienstige plechtigheid werd er niet gehouden van Mohamedaansche zijde. Alleen luidden alle klokken gedurende het kwartier, dat de trouwplechtigheid duurde. De Protestantsche- en Roomsche kerken hielden echter speciale diensten. In de Vergadering van geloovigen werd op een bidstond aan het koninklijk huwelijk gedacht.

Hoe het met den koning en de koningin is op dit feest? Voor 't uiterlijk zien ze er heel gelukkig uit. Maar — de koning is jong. En hij ontmoette dadelijk zulke groote moeilijkheden. Zijn taak is zwaar. Te meer, omdat hij niet het ware licht heeft, en niet zeggen kan: „Mijn schild en mijn betrouwen zijt Gij, o God mijn Heer!”

Caïro, 20 Januari.

H. V.

Egyptische doelzakspelers luisteren de koninklijke bruiloft op.

KLAAR ZIJN

Telkens en telkens weer komt tot ons, vrouwen, de eisch om klaar te zijn. Het begint al 's morgens vroeg. Dan moet het ontbijt klaar staan, omdat anders de verschillende huisgenooten niet op tijd zijn voor hun werk. School, fabriek, kantoor — zij wachten niet en wij rekenen daarmee. We vinden het vanzelfsprekend, dat we ermee rekenen.

De seizoenen wisselen, en alweer moeten we klaar zijn. Zomerkleeren en winterkleeren; als het koud wordt 's nachts een warmere dekking; haarden en kachels, die gereed moeten zijn om te branden — alweer vinden we het heel gewoon, dat we er voor zorgen. O zeker, we luisteren wel graag naar de lofprijzing van Lemuël: „Zij vreest niet voor haar huis vanwege de sneeuw; want haar gansche huis is met dubbele kleederen gekleed,” maar we voelen toch, dat onze huisgenooten het recht zouden hebben, ons verwijten te doen, als we eens niet klaar waren. We oordeelen ook zelf niet erg zachtzinnig en een beetje schamper over die huisvrouwen, die wel de middelen bezitten, om op tijd klaar

te zijn en die toch altijd met alles achteraan komen. En als we hooren van andere vrouwen, wie de middelen ontbreken, dan trachten we, voor zooveel dat in ons vermogen is, haar te helpen, opdat ook zij „klaar” zullen zijn.

Tot zoover wat de materiële verzorging van ons huis betreft.

Zijn we even actief, als het er op aankomt om op geestelijk terrein klaar te zijn? Op het terrein van de opvoeding onzer kinderen b.v.? Zien we ook dáár vooruit naar wat we met tamelijke zekerheid kunnen verwachten en grijpen we de middelen aan om te voorzien in de behoeften, die, soms plotseling, soms geleidelijk, maar toch zeker te eeniger tijd, zullen ontstaan? Het kinderleven, even goed als het leven in de natuur, kent zijn perioden. Zijn seizoenen, als ge het zoo wilt noemen. Menschen met opvoedkundig inzicht noemen dat: „de gevoelige perioden,” en zij werken methodes uit, die hiermee rekenen, wat de verstandelijke ontwikkeling van het kind betreft.

Wij, heel gewone moeders, weten er ook wel iets van. Tenminste, als we gewend zijn acht te geven op onze kinderen.

Soms overkomt het ons ineens, — door een woord, een gebaar (het laatste dikwijls een gebaar van afweer) van ons kind. Dan zien we het plotseling: we zijn een beetje achter gebleven in onze beschouwing van dat kind. Het is geen baby meer, of, wat nog moeilijker is: het overschreed de grens tusschen kind-zijn en puberteit. Wij gingen voort het te behandelen als baby, als klein kind, en nu ineens is daar aan zijn kant het verzet. Dikwijls geboren uit schaamte, omdat het zich in het bijzijn van vriendjes vernederd voelt door een woord, een liefkoozing, die het als kind gaarne aanvaardde en waarvan het genoot, maar waarvoor het zich nu ineens „te groot” voelt. Of ook: het geeft iets van zijn speelgoed weg, b.v. een meisje neemt afscheid van haar poppenwagen, want het voelt zich aan dit soort spel ontgroeid. Misschien hunkert het er heimelijk nog naar, doch voor geen geld ter wereld wil het dit toonen. En als moeder dan toch voortgaat het te behandelen precies zooals vroeger, dan komen er botsingen. Het kind zelf weet niet recht waarom, maar het voelt zich onbegrepen. En als moeder het dan ook werkelijk niet begrijpt, wordt er soms veel bedorven.

Ook hier moet moeder „klaar zijn.”

Dat is veel moeilijker, dan zoolang het ging over kleding, dekking of eten. Vooral als het onze jongste betreft, houdt moeder haar of hem vaak graag wat lang „klein.” Omdat we onszelf anders overbodig voelen? Wie weet. Laten we dit echter niet denken. Als onze kinderen een nieuwe levensperiode ingegaan zijn, en zich wellicht zelfstandiger toonen, wil dit niet zeggen, dat we nu als moeder geen taak meer hebben. Deze taak is alleen ook een beetje een andere geworden. Verstand, wijsheid is niet hetzelfde als geleerdheid. Er zijn te allen tijde eenvoudige, ongeleerde moeders geweest, die zich wijs betoonden in de opvoeding van haar kinderen. Die zich ook wel degelijk wisten aan te passen aan de „gevoelige perioden,” al hadden ze dien naam misschien nooit gehoord.

Er is echter in de opvoeding ook te allen tijde veel bedorven door onwetendheid. Daarom is het onze plicht de middelen, die ons geboden worden, te gebruiken. Te trachten, ook door het verkrijgen van kennis en inzicht, „klaar” te zijn, wanneer dit in geestelijk opzicht van ons gevraagd wordt.

J. M. W.-W.